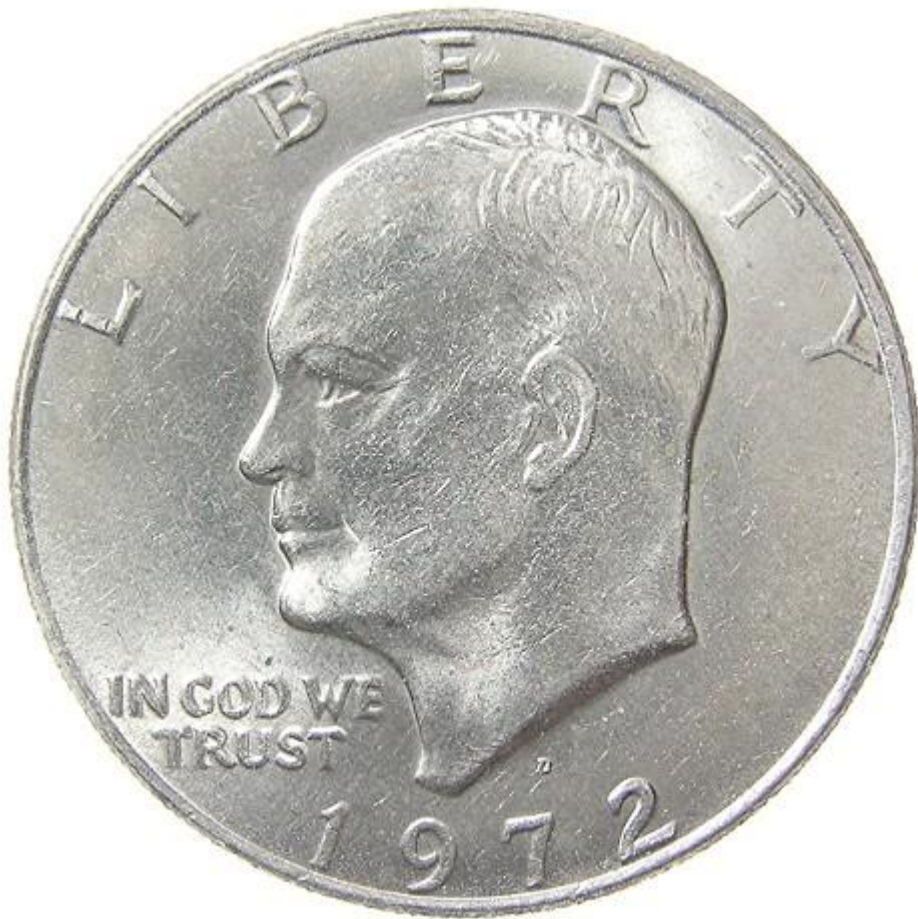

Grego:

LATIN

(O.V.-nak, barátsággal)

"Pluralitas non est ponenda sine necessitate"

- Guillemus Occam

Marko Lati - dendrológus, amatőr művész és háborús veterán - mindig is csendes, nyugodt és békés ember volt. Arról, hogy életének különféle sikereit mennyire nem amerikai módra élte meg már sokan írtak. Az 1972. őszi történések azonban nagyon felkavarták, rosszat sejtett és érezte: ezúttal talán mégis meg fog szólalni, mert el kell, hogy mondja a gondolatait azoknak is, akik nem ismerik az írásait, ugyanakkor hallják azt a sok sületlenséget, amit ő is. Kollégái, egykori bajtársai, közeli barátai és hűséges tanítványai folyamatosan erre biztatták, mert élettapasztalata, éleslátása, szókimondó, ugyanakkor választékos stílusa miatt sokan rendkívüli erőt éreztek abban, ha most végre egyszer ő is nyilatkozna ebben az oly sokfelé elágazó és szinte mindenkit érintő ügyben. Sportolók, katonák és rendőrök, művészek, tudósok, megannyi politikus és szakember már hónapok óta egymásnak adogatták a mikrofonokat. A médián keresztül üzenetek, a celebek sületlenségei és a szakkomentárok beszűkült érvelései már szinte átláthatatlanná tették a történetet, így a médiaadásokba később becsatlakozó emberek, akik az elején valamiért nem szereztek tudomást az események folyásáról teljesen értetlenül és csodálkozva figyelték a szereplők érzelmű reakcióit.

Will Planet tévé producer váratlan reggeli telefonhívása és pontosan egy kerek perccel később, Marko ajtájához kézbesített írásos ajánlata a mellékelt 50%-os előleggel megtörte a jeget, Lati professzor beadta a derekát. Markonak mindene megvolt, de csak azért, mert 40 éves korától már hangsúlyosan odafigyelt az anyagiakra is, főleg a gyerekei, két lánya Stella és Leila miatt.

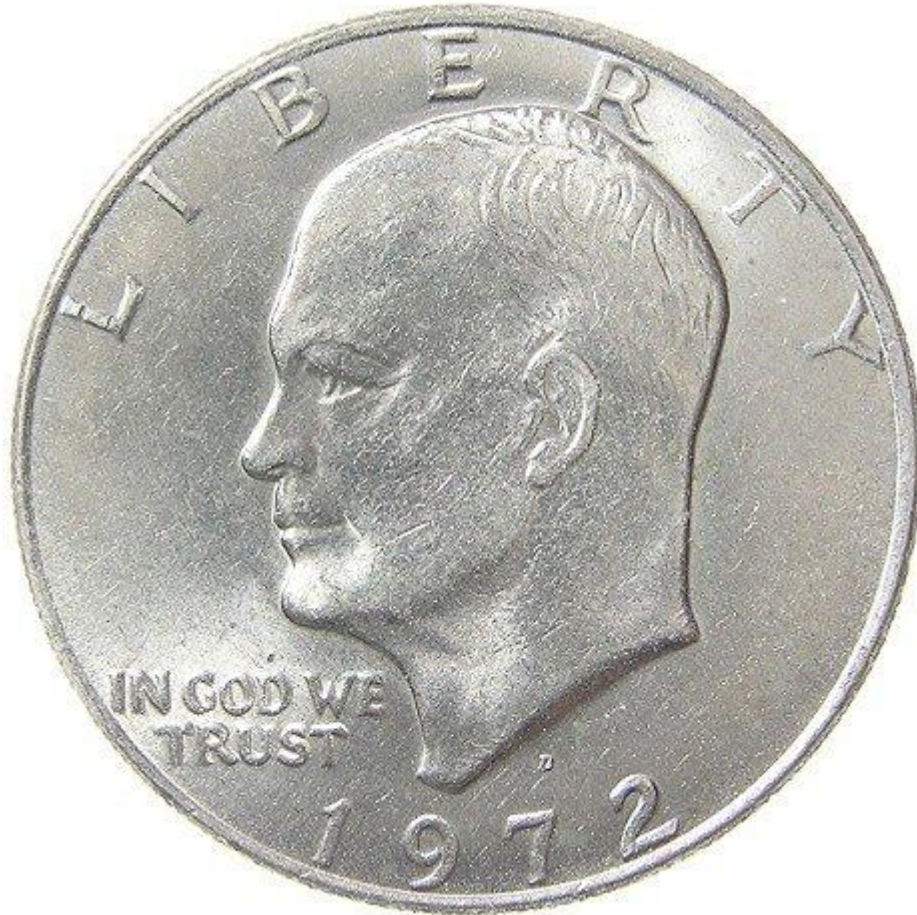
[Lati nagyon szeretett virágot vásárolni nekik is. Gyerekkora óta, egyik kedvenc időtöltése volt a csokrok összeválogatása, ami nem egyszer több mint fél órát is igénybe vett. Sok évvel ezelőtt, Marko egyszer 100 dollárt költött egy virágcsokorra, amit egy idősebb hölgynek vitt, aki tízóráival egybekötött kiselőadás megtartására invitálta őt, a menyasszonyával, most már ex-ével, Anne-el együtt, a lakására, ahová befolyásos barátait is meghívta. Az előadás, az ingyenc falatokkal szervírozott dínomdánom és a kötetlen csevegések után, Magda asszony lekísérte Marko-t és Anne-t a liftben, ami a Park sugárúti ház legfelső szintjét teljes egészében elfoglaló, Central Park-ra néző, körpanorámás lakásának kellős közepén állt meg. A liftben - egy nagyméretű, színes Frank Stella nyomat előtt - Magda megköszönte Marko-nak a sikeres előadást, majd Anne-hez fordult - aki az idő tájt egyetemi tanulmányai vége felé járt és nagy önbizalommal ecsetelte karrier terveit -, azzal, hogy "ne feledje drágaságom, hogy bármi is a terve, nem a cél a fontos, hanem az út". Anne ezután egy emlékezetesen nagy veszekedést rendezett hazafelé. A szupermarketben kiborította a bevásárlókocsit és kirohant. Arra panaszkodott, hogy vőlegénye óriási túlzásba esett a virágvásárlással, miközben alig van pénzüik élelmiszerre. Szemrehányást tett Marko-nak, hogy miután hosszasan tetszelgett a "vénasszonynak és elitista barátainak", addig szó nélkül hagyta, hogy Magda taoista közhelyekkel alázza őt meg a liftben, ahelyett, hogy mondjuk sok sikert kívánt volna, vagy felajánlotta volna a segítségét az állásvadászatban. Anne forróvérű volt, törtető, rendkívül

szép, hivalkodó, eszes és neveletlen. Marko nagyon szerette a vakmerőségét és a fiatalságát, de az életet és az embereket mégis alapvetően máshogy érezték. Mire a két lány kamaszkodni kezdett, Marko lelke már nem bírta tovább a felesége és közte húzódó szakadékot és elköltözött otthonról, egy tőlük pár saroknyira fekvő házba.]

A kézbesítő köszönt és átnyújtotta Planet küldeményét. Lati kivette a csekket, 3 perc alatt átfutotta a 30 oldalas szerződést, melynek mindkét példányát - az ügynökével történő egyeztetés nélkül - nyomban ő is aláírta és a futár már vitte is vissza Planetnek a dokumentumot. Marko nem szólt senkinek. Szeretett rögtönözni és nem akarta, hogy bárki előre befolyásolja az esetleg megvalósuló nyilatkozata során elmondandó gondolatait.

December 22-én, reggel hétkor - egy hosszú kávé és egy tunkolt croissant után - Marko elindult a West Side-i lakásától pár sarokra lévő TV stúdióba. Bal kezében sétapálcamódra himbálta a New York Állam Környezetvédelmi Hivatalában tartott fogadás után, még Rochester-ben kapott új, zöld lombozatot ábrázoló és faragott fafogantyús esernyőjét, ami azt eredményezte, hogy a karja csapágyas dugattyú módjára előre-hátra és fel-alá járt, az ernyő csúcsa pedig írott "g"-szerű formákat rajzolt a levegőben. Voltak ilyen furcsa szokásai. Nem kis ritmikai érzékről és rendkívüli kezűgyességről tanúskodva, mindeközben az enyhén menetirányba mutató jobb alsókarja végén lágy kör-körös mozgásban ingázó kezének ujjai között oda-vissza pörgetett egy vadonatúj, Eisenhower portrés dollárérmét. [Az 1992-es, Curtis féle BBC dokumentumfilmben megszólaló szemtanúk közül többen is nosztalgikus hangnemben emlékeztek vissza erre a nem mindennapi feltűnést keltő és az ismeretlen járókelők számára is azonnali izgalmat okozó akrobatikus jelenségre, hiszen a lazán füttyörésző vagy éneklő férfi tükörfényes ezüstérméje évszaktól függetlenül, rendre abban a sajátos ritmusban villant fel a Broadway épületei között az utcaszintig belopakodó napfényben. "Markon kívül senki nem járt így a környéken" - summázta a sarki Diner görög tulajaja a filmben - "... 20 év alatt egyszer sem láttam, hogy leejtette volna az érmét, akár volt valami a másik kezében, akár nem".]

Az interjút rendhagyó módon az Egyesült Államokban ekkor rekord nézettségű esti hírműsorba tette a főszerkesztő - egy reggeli, élő beszélgetéssel -, aki maga is nagy rajongója és megszállott gyűjtője volt Lati műveinek, illetve a Lati által különféle folyóiratok és napilapok hasábjain megjelent cikkekben ajánlott könyveknek és egyéb, szerzői jogi oltalom alatt álló egyedi vagy sokszorosított szellemi alkotásoknak. Marko a "Song for my Father" című Horace Silver számot dúdolta, amikor befordult a 47-es utca sarkán. Mint mindig, Mr. Lati előre biccentett az éppen pakoló, apró termetű, öreg kínai virágárusnak, aki - az üzlet pultján korábban kiválogatott, alaposan megszirmozott és teljesen tövistelenített, majd sokszorosán összegumizott és pöpecül, kemény celofánba tekert fél tucat vörös rózsacsokrot magához ölelve - egy körülbelül fél oktávnyit emelkedő, gyors és örömtelinek ható tenor glissandoval üdvözölte, amelynek crescendáló folytonosságát csak az áruval együtt mozgó felsőtestének ellenkező irányú és négy fokozatban kivitelezett hajlongása törte meg.

- Jó reggelt Mr. Leti, köszöntjük a stúdiónkban! – nagy mosoly és kéznyújtás -, engem Barbarának hívnak, Mr. Planet asszisztense vagyok és én leszek a vendéglátója, amíg az épületben tartózkodik. Elkérhetem a kabátját és az ernyőjét?

- Hello Barbara, nagyon kedves és csinos, szólítson csak Marko-nak – majd mosolyogva felé súgta - a zsakettje jobb oldala kicsit... hm, a bal szeme meg picikét csipás maradt, de...

- Jaj, elnézést uram...

- ...ez engem csöppet sem zavar, nekem..., talán magát igen... Köszönöm! - levette a kabátját, amelynek oldalsó kis cipzáras zsebébe rakta az érmet és az ernyővel együtt egy odalépő, sötétöltönyös férfi karjába tette, illetve arra az ernyőt ráakasztotta, mire az illedelmesen, rögtön el is tűnt a cókómokkal.

- Kérem kövessen, had kísérjem el Tim-hez, a sminkesünkhöz, aztán a stúdiónkba, ahol már várják Önt, mert hamarosan élőben fog beszélgetni a mai műsorvezetővel – amit a kissé zavarba jött Barbara egy katonás térfogatfordulásba torkolló, derékból kissé jobbra dőlő karlengetéses koreográfiával ellenpontozva zárt, egyúttal megigazítva vékony kosztümkabátját a dekoltázsánál.

Barbara elől ment, Markonak tetszett a fiatal nő alakja.

- Lati!

- Igen, uram?

- "Lati" a nevem. Nem "Leti". De tetszett!

- Ó, igen, tudom, elnézést, ha rosszul ejtettem ki a nevét.

- Semmi gond, tényleg semmi, csak nehogy elírják majd, tudja...

- Természetesen, oda fogok figyelni erre. A 22. emeletre megyünk, mindjárt itt lesz az egyik lift.

Mögöttük mások is sorakoztak, majd beszálltak a középső felvonóba, ahol így összesen 10-15 ember volt, akik beszállás után mind kicsiny léptekkel oldalazva megfordultak, mereven bámulva vagy a farost-utánzatú ajtók vékony, ecsetvonás szerű szövetét és a légkondicionálástól jéghidegre hűlt rozsdamentes acélkereteket, vagy - testmagasságtól függően - az éppen előttük álló forma hátát, gallérját, tarkóját. A fülke hirtelen és szinte hangtalanul lendült mozgásba a feszülten néma csapattal: az elektronikusan vezérelt kilövés tempója olyan volt, mint a pálcáját beütésre felemelő karmester karjáié. Amint visszaestek utazósebességre, az unatkozó Marko megfogta Barbara bal kezét, jobb mutatóujjával gyengéden alátámasztva, lassan a szájához emelte és érintkezés nélkül, a levegőbe csücsörítve megcsókolta. Barbara annyira meglepődött, hogy elkapta a kezét és zavart mosollyal jelezte: nem tudja mire vélni a dolgot. 5 másodperc múlva Barbara megfogta Marko jobb karját, lábujjhegyre emelkedett és megpróbált pusztit adni a már őszülő, de rendkívül fiatalos, 50 éves professzornak, arra gondolva, hogy senki nem láthatja őket - hát tévedett. Többszörös tévedés volt ez: egyrészt meglepődött azon, hogy Marko elhúzza az arcát és így a kedves gesztus nem ér célba, másrészt Barbara apró tévedése ahhoz is jelentős mértékben hozzájárult, hogy Planet másnap reggeli kirohanása nyomán Barbarának 23-án már nem is volt állása, továbbá, hogy a professzor sem kapta meg soha a másik 50%-ot. [Az, hogy Barbara számára ezután jó pár boldog év következhetett és hogy nemsokára szülhetett két szép, tehetséges fiúgyereket, részben a váratlanul és talán igazságtalanul kettétört médiakarrierjén múlt, részben pedig - talán jóval nagyobb részben - a fiúk édesapján: Latin.]

- Hello Tim!

- Szia Barbi, sietünk?

- Ez itt Mr. Laaati, 10 perc és...

- Okés picim, már emelem is ki a cuccot...

- George azt üzeni, hogy mattold felül kicsit, mert az a srác világít ma, tudod, aki mindig túlspotozza a ...

- Tim... - ezen, a ponton a professzor megfogta az ujjatlan pólót és szűk bőrnadrágot viselő, szőkésbarnás-feketére melírozott hajú sminkes fiú keskeny vállát - tudja az a helyzet, hogy allergiám van az ilyen púderekre, tiszta ragya leszek tőlük és a kiütéseim ellepik az arcomat és begyulladnak és ezért én soha nem engedem meg a sminkelésemet az orvosi utasítás miatt. Viszont lekötelezne, Tim, ha a kisasszony gyönyörű szemeiből kiszedné a véletlenül ott maradt csipákat és rendbe hozná a sminkjét... ugye megteszi!

- Persze kapitány!

- Hát... Mr. Lati, fel kell hívnom a...

- Dehogy hívod picim, na gyere Barbi, csücsülj ide, lássuk csak hol van az a csúnya pici csipa!

- Hálás vagyok Tim, addig kimegyek a folyosóra, nagyon tetszik a kilátás, ott várom Barbara...

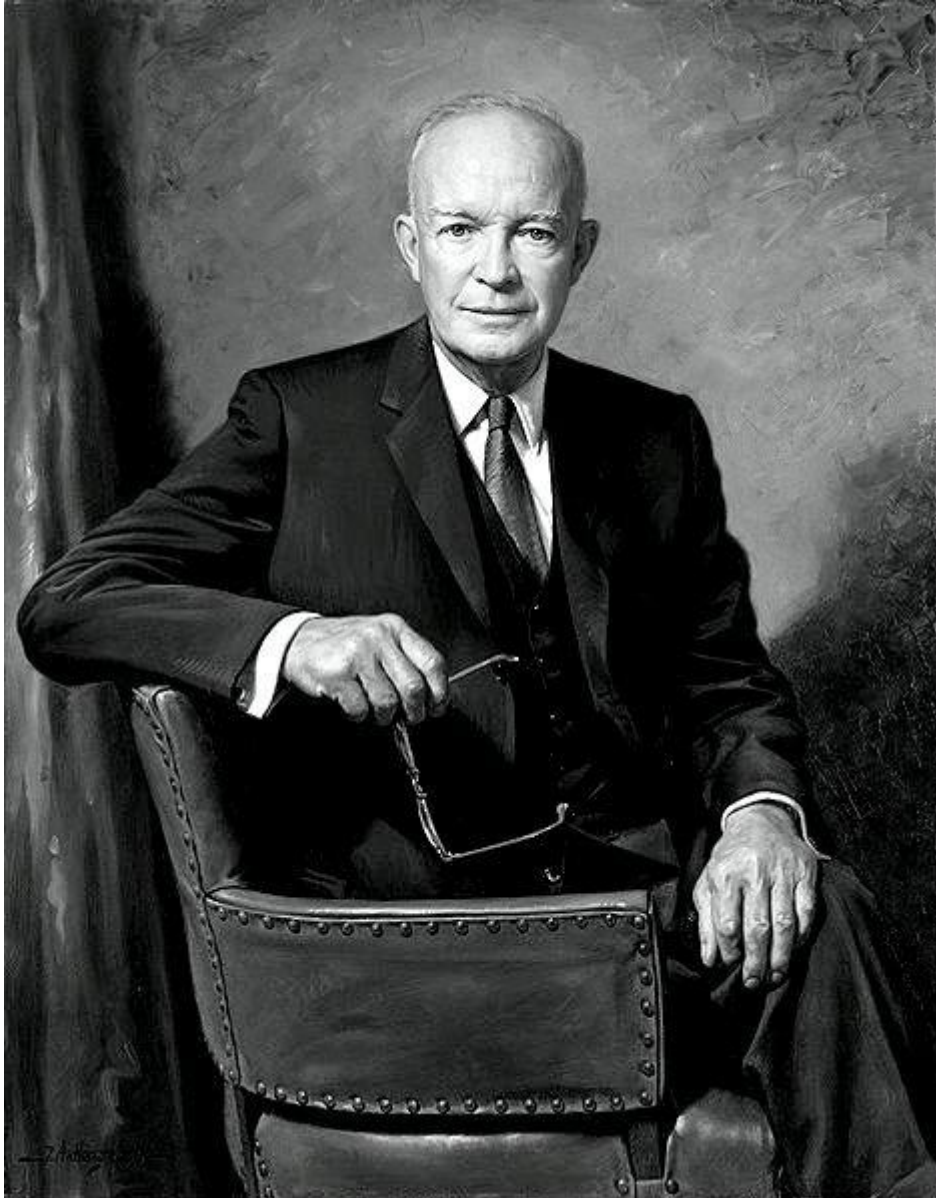
- Tim! Én nagyon kikaphatok emiatt tudod?! Minek mentél ebbe bele!

- Pssz, cuncuskám, maradj nyugton, mert még véletlenül kiszúrom a cicaszemedet!

- Tim! Tim! Várjál! Nincs neked ilyen anti allergén vagy hyponemtommilyen alapozód?!

- De van, nyugika! De há' látod, hogy má' kiment, na hol az a csipuci te Baba?

Lati odakinn az órájára nézett, megigazította a ruházatát, elővett és pörgetni kezdett egy másik ezüstdollárt. Reggel megborotválkozott - gondolta - és sehol nem vágta meg magát, elégedett volt a külsejével. Tiszta, napfényes, ámbár a hajnali vihar után még kicsit felhős, hideg és szeles idő volt aznap. A folyosó üvegfalán át tekintete és gondolatai villámgyorsan elkalandoztak a manhattani háztetők felett, északra a Central Park felé, aztán tovább keletre az East Side-ra, majd át az óceánon Európába és vissza az időben, majd ismét keletre, Buchenwald, Bécs és Budapest felé, aztán megint előre az időben, még keletebbre, kezében Eisenhower nemesfémbe öntött portréjával.

David Dwight "Ike" Eisenhower (1890-1969), öt csillagos tábornok az Egyesült Államok Hadseregében, 1953-tól 1961-ig az USA 34. elnöke, a második világháborúban a Szövetséges erők, majd 1951-től a NATO legfőbb parancsnoka

- Stella, Stella! Gyere! Kelj fel gyorsan! Apa van a tévében! Gyere! Stella! Kelj fel! Gyere, mer' anya nem engedi, hogy nézzem...

- Mi vaaaaan?! Mhhh. Hagyjál már!

- Stella! Apa beszél a reggeli híradóban! Nem érted! Á! - Leila a húgához vágja a kispárnát, ami feldönti a még előző estéről az éjjeli szekrényen maradt, félig teli (vagy ha úgy tetszik félig üres) teásbögrét, amiben Stella epres jeges teája virrasztott. A langyos cukros lé kiömlött a kézzel szőtt szőnyegre, amit a nővéréjével együtt az édesapjuktól kaptak* a lányok az előző év karácsonyára és ami azóta az ágyuk mellett feküdt. Az egyébként ritkaság számba menő,

rendkívül értékes, antik kurd szőnyegek majdnem egyformák voltak. Ezek sok ezer dollárra becsülhető értékéről a lányokat csupán Anne tájékoztatta, miután egy perzsa származású férfi kollégája a bankból egyszer a távollétükben ott járt a kamaszok szobájában. Ki is voltak bukva a lányok emiatt az édesanyjukra, aki Markonál jóval fiatalabb volt és közel sem látott annyit a világból (és annak borzalmaiból), mint a háborút is megjárt ex-férje. A szőnyegek mérete és a használt színek csaknem teljesen azonosak voltak. A két mintázat közötti nyilvánvaló különbség így kifejezte, hogy bár ők maguk nem egyformák, édesapjuk egyformán szereti őket.

[*Marko azzal a saját kézírásával írt "használati utasítással" ellátva küldte Jeruzsálemből az ajándékot a lányoknak, hogy "*Tedd a szőnyegedet az ágyad mellé, lefekvés előtt az ágyon ülve tedd rá a lábaidat, végy egy jó mély levegőt és gondoldj arra, hogy pontosan hogyan is indult el a napod Ha ezzel megvagy, kezdj képzeletben, szép lassan levetíteni egy filmet az aznapi eseményekről, vigyázva, hogy ne legyen se szakadás, se ismétlődés, hogy mindig szépet álmodhass és okos felnőtté válhass! Reggel pedig úgy kelj fel, hogy miután lassan felhúztad a térdeidet, támaszkodj fel a karjaiddal és ismét ülve, tedd rá a lábaidat a szőnyegre. Amikor mindkét talpaddal és a lábujjaiddal is jól érezhetően kitapintottad a szőnyeg anyagát, szép lassan állj fel, végy egy jó mély levegőt és közben gondoldj valamire, amit azon a napon mindenképpen jó lenne megtenni. Ha elutazol, csak akkor vidd magaddal a szőnyeget - a kézipoggyászdobban -, ha fél évnél hosszabb időre leszel valahol".]*

- Leila! Hol vagy?! Most nézd meg mit csináltál! Az apus-szőnyegem!

- Gyere már Stella, gyere már! Apu van a tévében, ezt nem hiszem el!!! Áááááá!

- Csukd le azonnal! Nem bírom elviselni!!!

- Na, anyu! Ne csináld! Maradj már csendben légyiszi', mindjárt ő jön ... Stella! Gyere Stella! Gyere már!

- Apátok most már média celeb is akar lenni, vagy mi a túró?! Nem fér a bőrébe már sosem?!

- Jó reggelt!

- Jó reggelt kicsim!

- Anyu, van még Smacks meg tej?

- Van, persze, hogy van, na gyere, már kikészítettem neked...

- Itt van, nézd! Ott van Apu! Figyu, Stella! Ja, nem csak bevágtak egy fotót róla... mindjárt lesz! Anyu...

- Mondd, Lala, mit akarsz?!

- Rakd mellé a telefont, légyiszi'!

- Ugyan már! Engem hagyjatok ki ebből! Na pá! mentem fürödni...

Guillelmus Occam - rajz a Summa logicae 1341-es kiadásából

<<< Szignál >>>

- Hölgyeim és uraim, ma reggeli műsorunkat egy rendhagyó beszélgetéssel folytatjuk: életének első tévés megjelenésére stúdióink vendége lesz a világ egyik legkülönlegesebb és legfurcsább embere, a New York-i polihisztor és a második világháború legendás hőse, Marko Lati, akivel az önök kedvenc riportere..., igen, Walter Cronkite fog beszélgetni! Ne menjenek sehova! Se-ho-va! Mindjárt jövünk! <<< Reklám >>>

Barbara jókedvűen és mosolygósan kísérte Markot a stúdió melletti öltözőbe, ahol két fiatal, öltönyös férfi várta őket. Az egyik sebtében felvillantott egy hivatalos igazolványt:

- Az Amerikai Egyesült Államok kormánya nevében kérem, hogy hagyjon minket magunkra.
- A másik férfi rögvest karon fogta Barbarát és elhagyta vele a szobát. 5 másodperc.

- Mr. Lati, bizonyára tudja, hogy ezt az adást nagyon sok ember nézi. Mi is. Nagyon kérjük, hogy a múlttól inkább ne beszéljen, a nyilatkozatában koncentráljon a jelenére és a jövőre. Nagyon köszönjük az együttműködését és a megértését! - A másik férfi már vissza is jött Barbarával, anélkül, hogy a karját akár egyetlen másodpercre is elengedte volna. 10 másodperc. A két öltönyös hátat fordított és már el is tűntek. Amint kimentek, George Fischer adásrendező vette át a helyüket, értetlenül fordulva meg a hátuk után, majd visszafordulva röviden tájékoztatta Markot arról, hogy a pár perces beszélgetés alatt ne nézzen soha a kamerákba, beszélgessen Cronkite-tal, mintha egy kávéházban ülnének. El is indultak a kivilágított stúdióba, ahol Barbara feladata már csak annyi volt, hogy bemutassa a két, közel egy korú veterán férfit egymásnak és betolja a széket Lati alá.

<<< Szignál >>>

[A beszélgetés szó szerinti transzkripciója:]

WC: Üdvözlöm Lati professzor!

ML: Jó napot Cronkite doktor!

WC: Nagyon örülök, hogy itt van!

ML: Köszönöm, én is, de előre ne igyon a medve bőrére...[nevetnek]

WC: Béke Nobel-díjáról pletykált a fél ország. Mi történt valójában?

ML: Nem adták ki idén. Nem találtak alkalmas jelöltet, ami nem csoda, hiszen például Gandhinak sem adtak, pedig szerintem megérdemelte volna, nem?

WC: Jelölték tehát önt is?

ML: Nyár elején Stockholmban voltam a Kurt Waldheim által vezetett ENSZ nemzetközi természetvédelmi konferenciáján, ahol Olof Palme miniszterelnök azt mondta nekem egy vacsoraasztalnál, hogy szerinte decemberben ismét találkozni fogunk, de nem hívtak. Egyébként jelentős eredményeket hozott a konferencia, például az atombomba tesztlések terén. Remélem betartják az aláírók, akik közül a Szovjetek és elvtársaik sajnos hiányoztak...

WC: De vajon miért....

ML: ... Kína, Románia és Jugoszlávia ott volt...

WC: ... vajon mi indokolta az ön jelölését?

ML: ...bocsánat, hogy közbevágtam, nézze, ez most egyáltalán nem fontos szerintem. Gondolom, hogy ez nem egy portréműsor...

WC: Kicsit az, mivel ez az ön első televíziós szereplése és tömérdek kérdést kapunk az ön személyét érintő témákban. Például nagyon sokan kíváncsiak arra, hogy hány filmet készített álnéven Hollywoodban?

ML: Walter, ez hízelgő, de gondolom mindjárt jön a következő reklám. Tudja, minden tiszteletem az öné - pontosan tudom - és nem akarok különködni sem, de ha reklámmal szakítjuk meg a beszélgetés folyamatát, akkor inkább hazamegyek és meghallgatok egy jó Beethoven szonátát.

WC: El ne menjen! Nagyon vártam, hogy beszéljünk, Marko. Tulajdonképpen miért pont most vállalt TV szereplést, hiszen nyilván évtizedek óta bombázzák önt a csatornák.

ML: Ennek több oka is van. Mondandóm van a világunk dolgairól, követem az eseményeket és a híradásokat. Emellett a producerük ajánlata is stílusos volt, meg kell hagyni, az előleg amit kifizetett nekem, tízszer annyi volt mint amit eddig bárki ajánlott nekem, és én pedig az ön tisztelője is vagyok. A kollégái is nagyon jó benyomást tettek rám!

WC: Köszönjük! Csak hogy tudja, most lenne egy reklám, de leállunk velük és az élő adás után egyben adjuk le őket, mert ebből él a cég. De cserébe, kérem, hogy válaszoljon a kérdéseimre.

ML: Köszönöm, ezt nagyon értékelem! A vágások és filmszakadások tönkretesznek mindent, egy beszélgetés üzenetét is. Látja, nem is volt reklám csak megemlítettük és máris kizökkentünk... mi is volt a kérdés?

WC: Hogy hány filmet készített álnéven és hogy mi indokolta a béke Nobel díjra jelölését.

ML: Igen, hát, hozzávetőleg 10-12 filmet készítettem álnéven. Tudja, ez részlet kérdés. Ezek amatőr munkák. A közönség általában hálátlan. Én nagyon hiú ember vagyok és nem szeretem, ha állandóan kritizálnak. Ami fontos, hogy legalább nem kamuztam, mint Clifford Irving a mostanában hírhedté vált Howard Hughes önéletrajzával. Megjegyzem, engem ez nem izgat, talán Nixon elnök urat igen...

Az "Aviator" c. filmben Leonardo di Caprio személyesítette meg Howard Hughes milliárdost, aki itt a "repülő hajó" pilotaszékében látható. Richard Gere pedig a csaló Hughes önéletrajzíró, Clifford Irving szerepét játszotta el.

WC: Ezt hogy érti?

ML: Sehogy. Hagyjuk! Ezeknek a filmeknek a nagy részét egyébként csupán megírtam, egy-kettőt rendeztem csak, ami értelemszerűen ki is szívárgott, sajnós.

WC: Miért választotta ezt az utat?

ML: Nem hiszi el, amit mondtam a hiúságomról?

WC: De elhiszem, csak gondolom más okai is vannak.

ML: Ez így igaz, de a fő ok az, hogy nehezen viselem a kritikát. Emellett a tudományos kutatásaim nagyon fontosak számomra és igyekszem elkerülni, hogy mindig más legyen a téma, mint ami az adott helyzetben szerintem éppen fontos. Hátráltatná a munkát a sok csevegés, hiszen moziba mindenki jár, a kollégáim és a diákjaim is.

WC: [nevet] Hát én ritkán jutok el. Mi a helyzet a Nobel díjjal?

ML: Azért jelölhettek és azért jöttem ma be, mert aggódom a világunkért. Vannak gyerekeim és mint minden gondoskodó, józan eszű és szerető szülő, azt szeretném, ha nekik jobb életük lenne. Ez régi humanista gondolat. Az ógörög közmondás szerint "egy társadalom akkor lesz naggyá, ha az öregek fákat ültetnek, tudva, hogy azok árnyékában sosem ülhetnek." Ugyanakkor, sajnós be kell látni, hogy a francia forradalom óta az "érv" világában élünk, de ezt állandóan tartalommal kell megtölteni, mert ha üresen hagyjuk és folyton csak hivatkozunk rá, akkor bajba kerülünk. Mondja csak ki kétszer-háromszor egymás után, hogy "érv" és megérti!

WC: [magában mondogatja] ... A mindentit tényleg! De hát, vagyunk ezzel így egy páran szülők, mégsem jelölnek minket Nobel béke díjra. Mégis mi indokolta akkor a jelölését?

ML: Nem tudom, mert nem olvastam leveleket. Feltételezem, hogy a tudományos, művészeti téren elért eredményeimet akarták egyesek így honorálni, mivel ezek kapcsán nem kevés diplomáciai bravúrt is sikerült elérnünk kelet-európai, de inkább közel-keleti kollégáimmal együtt.

WC: Jól tudom, hogy sok időt töltött Izraelben? Mivel foglalkozott ott?

ML: Fákkal. Sok ott a homok és kevés az eső, ezért kevés a víz, amire szüksége van a fáknek. A szakemberek felfigyeltek a laboratóriumi kutatásaim elméleti eredményeire és megkértek, hogy segítsék az ország egyes területeinek erdősítésében.

WC: Ez természettudományi díjat indokolna. Miért akkor a béke?

ML: Összehoztam nagy tudású zsidó és arab szakembereket, hogy egy nagyszerű, emberi és szent cél érdekében működjenek együtt. Hihetetlen, de szépen fejlődő kísérleti datolyapálmaültetvényeink vannak a Negev sivatagban, a Holt tenger környékén, olyan helyeken, ahol emlékezet óta egy fa ki nem nőtt. Az általam vezetett csapat programja szerint minden izraeli állampolgárra 100 fa jut, a Galilt, a Carmel hegyet erdőségek borítják és a kibucok mellett sok-sok gyümölcsfa hoz majd üzleti sikert Gáza és Júdea vidékein is. Nagyon szépen haladunk, még csak 25 éves lesz ez a keményen hadviselt, csodálatos ország. A szent föld nemesítése küldetés a számomra.

Kísérleti pálmaültetvény a Holt tenger partján

WC: Említette kelet-európát is. Oda gondolom nem a fák miatt hívták?

ML: Igen. A háború után részt vettem abban a nemzetközi küldöttségben, amely azért harcolt, hogy áttörjük a vasfüggönyt és a szovjetek, vagy például, teszem azt Magyarországot is rendezhessen Olimpiai Játékokat.

WC: Szép ábránd, de most, München után azt hiszem örülhetünk, ha egyáltalán megtartják a versenyeket. Mit gondol?

ML: Kicsit visszakanyarodok. Olaszországi utazásaim során ismertem meg az első magyar olimpiai bajnokot, Hajós Alfréd a neve, egy rendkívüli ember volt, aki kiváló építész lett, miután a világtörténelem első úszóbajnokaként, még Coubertin alatt Athénban Olimpiát, majd '24-ben Párizsban művészeti versenyt is nyert. A legtöbb ember még csak nem is hallott az Olimpiai Művészeti Versenyekről, pedig azok nagyon fontosak lennének ma is. Az ókorhoz hasonlóan, a modern olimpiai eszme alappillérei! Hajós mesélte el nekem, hogy Hitler mennyire ledermedt, amikor 1936-ban átvette Henri de Baillet-Latourtól az olimpiai chartát és

a levelet, amiben benne volt, hogy kvázi kidobhatja Goebbels előre megírt médiabeszédeit, mert csak annyit mondhat be a rádión az egész világnak,...

WC: Igen, ráadásul először a történelemben, egyenes, élő adásban!

ML: ... hogy „*ezennel ünnepélyesen megnyitom a Játékokat.*” Alfréd, aki egyébként Guttmannak született, az apja pedig Sziléziában Gelb-ként, ugyan megúsza a nácizmust, de a kommunisták elvették, államosították a mérnök irodáját. Stadionok és iskolák helyett élete alkonyán disznóólakat terveztek vele a magyarok. Kelet-Közép-Európa komoly esély volt, miként München is... sajnos egy elszalasztott és tönkretett esély...

WC: Brundage vitte magával önt oda?

MS: Igen ő, tekintettel arra, hogy én tudok magyarul az édesanyám miatt.

WC: Hogyan látja az ő sokak által ellentmondásosnak ítélt müncheni szereplését?

MS: Ami „Minden Kötöttség” [Marko itt ironikusan Every-nek (angolul: minden) és Bondage-nek (angolul: kötöttség) mondta a Amerikai Olimpiai Bizottság Elnökének nevét] urat illeti, őt még zseniális mesterem, John Ford – aki egyébként most éppen eléggé beteg és jobbulást is kívánok neki innen - melyik kamerába is mondjam Walter, oda? Oké, jobbulást neked öregfiú! - szóval, John mutatott be Avery Brundage-nak. Brundage egyébként szerintem már le is mondott és ha jól tudom, most 85 évesen feleségül vesz egy nála 50 évvel fiatalabb porosz hercegnőt, akivel Hitler kedvenc bajor városában élnek, Garmisch-Partenkirchenben, ahol az ominózus '36-os téli játékok is voltak.

Bundesarchiv, R 9076 Bild-0019
Foto: o. Ang. 16. Februar 1936

A IV. Téli Olimpia megnyitója: (jobbról balra) a führer, Baillet-Latour, Rudolf Hess

WC: 50 év korkülönbség az elég jelentős!

ML: Brundage egy furcsa ember, nemzeti keresztény... mondjuk így. Nagyon toleráns volt a nácikkal, annyira, hogy megbízásokat is kapott a cége Hitleréktől. Mint Henry Ford – aki persze Sztálinnak is dolgozott – vagy a Hamburg America Line. Brundage is tetszelegni akart Hitlernek. A romániai Jászvárosból [tévesen mondta, helyesen: Jászvásár] származó zsidó szülők gyerekét, Marty Glickman-t kirakta a '36-os csapatból és berakatta a helyére Marty barátját, Jesse Owens-t, akinek viszont Hitler nem volt hajlandó gratulálni. Világrekordok ide vagy oda, inkább sunyin az égre nézett, hogy "hú de hűvös van", meg "mennem kell", mert hogy Jesse meg fekete bőrű, igaz ugyan, ő keresztény.

WC: És ne felejtjük el, hogy Ralph Metcalfe Illinois-i demokrata képviselőt, a Kongresszus Fekete Frakciójának alapítóját pedig, ... kivel is?

ML: ... így van Metcalfe-t, az Ohio-i Sam Stoller helyére rakták, hasonló okok miatt, pedig bitang gyorsak és ügyesek voltak mindketten Martinnal, csak hát a származásukat az öreg aggályosnak érezte. Brundage különben ellenezte és betiltotta a nők versenyzését is, sőt kötelezte a nem-átalakítási műtétek leellenőrzését az Olimpikonok között.

WC: Zsidó atlétanőknek nem lehetett könnyű lenni akkor...

ML: Másnak sem volt az... Nekem sem. Sokunk lelkesedése ellenére, Brundage ki nem állhatta a magyar, sztálinista Rákosi kényeztetését a festői Balaton tónál. Nem volt képes átlátni, hogy a diktátorokkal hogyan kell tárgyalni. Amikor a kis köpcös, kopasz kommunista meghallotta, hogy én dendrológiával, tehát fákkal foglalkozom a Princeton Egyetemen, azonnal arra kért, hogy csináljak neki citrusligeteket. Brundage erőből politizált, reménytelen jelölt volt Coubertin óriási szabású, csodálatos pacifista eszméjének ilyen bátor kiterjesztésére. Pedig ha nyitottabb lett volna Rákosival, akkor Hajós Alfréd meg én esküszöm teleültettük volna a híres pusztát narancsfákkal! Brundage ki nem állhatta a kommunistákat.

WC: Nem gondolja, hogy meg volt kötve a keze?

ML: Nem tudom, mert a színpalak mögé nem mindenki és nem mindig láthat. Félre ne értse, én sem hiszem, hogy az olimpiai láng megolvasztotta volna a szövetségesek közt az ötvenes évekre fagyossá hidegült viszonyt, de a szimbolika megjelenése, a közös elvonatkoztatás és az élmény jelentős gesztus lett volna, amire a másik fél készen állt.

WC: Anyagilag is?

ML: Nem, anyagilag nem, de tudja, Coubertin báró sem kapott pénzt egyik uralkodótól vagy államtól sem, az újkori olimpia talpra állása egy idegenben élő görög bankár, George Averoff érdeme. Ennek a történelmi esélynek az elszalasztása minden esetre eltörpül a mögött, ami most történt. München lesújtó, München tragikus és München végzetes! München miatt lefagy az ember, mert ezek aláaknázzák a nagypolitikát és brutális erővel söpörnek le minden tudást és emberi hagyományt az asztalról. Ez sokkal tovább fog tartani mint a nácizmus, sokkal tovább fog áldozatokat szedni mint a háborúk és több ember életét fogja megkeseríteni mint Hiroshima és Nagasaki.

Hamburg America Line: zsidó menekültek a német MS St. Louis hajó fedélzetén, 1939-ben Havana kikötőjében. Gustav Schröder kapitányt és a több mint 900 menekültet sem Kuba, sem az USA, sem Kanada nem engedte be, ezért vissza kellett fordulnia Hamburgba. 250 menekültet meggyilkoltak a nácik.

WC: Ennyire borúlátó?

ML: Igen. De nem tudom, nézze, mennyi időnk van még itt? Úgy értem ebben a műsorban...

WC: Most már csak pár perc élőben, de a teljes beszélgetést a ma esti, 8 órás hírműsorban leadjuk, vágtalanul. Kifejtené, hogy miért aggódik ennyire?

ML: Túl sokat beszéltem és túl gyorsan. Sajnálom. A TV nézői bizonyára nincsenek ehhez szokva.

WC: Ne féltse őket! Örülök azért, hogy ezt Ön mondta és nem én...

ML: Hány percünk van még?

WC: 15 percet kaptunk élőben, ez nagyon nagy, higgye el nekem, ez nagyon nagy idő és körülbelül a fele van még hátra. Folytassa! A teljes adást este leadjuk.

ML: Rendben. Nézze, ugye Brundage személye, mert erre kérdezett, az ő döntései, a házassága, sőt, akár Howard Hughes és Nixon elnöksége még nagyon sok évig téma lesznek. Ezt garantálom önnek. De sem Hughes, sem Nixon, sem Ön, sem én nem fogunk már rég élni, amikor a München szindróma még mindig meg fogja határozni a világot.

WC: Mi pontosan az amit München szindrómának hív, professzor úr? Hiszen terror támadások voltak és lesznek is, sajnos.

ML: Hát nem szomorú?! Nem kétségbeejtő?! Én láttam és ön is látta a nácik által perzselt holokausztot. Láttam! Volt és nem lesz többé! Nem lehet! Nem fogjuk hagyni és most én mondom, hogy higgye el nekem, higgye el nekem, hogy nem fogjuk hagyni!

WC: Nem, én sem gondolom, hogy olyan lesz... de...ez... a

ML: ... akár bemondja valaki, akár nem! TV vagy rádió, ha bemondja, másnap kicsinálják! A megkergült, hataloméhes, kis bajuszos diktátorokat pedig leállítjuk! Nem hagyjuk magunkat... Igaz, Walter?!

WC: Úgy van! De nem csak a bajuszosokat! [Cronkite bajuszos volt - nevet]

ML: ... kézben tartjuk a játszmát! Feketén-fehéren!

WC: Igen! Pontosan, mint Fischer!

ML: ... Fischer ki? A rendezője?

WC: Nem, nem ő [nevet] bár ő is jó, hanem Bobby. Bobby Fischer, a sakkzseni!

ML: Ja igen! Úgy van! Vagy ott van Louis and Neil!

WC: Kicsoda?!

ML: Hát a két Armstrong! Louis és Neil! John Young és Charlie Duke pedig a Holdon ügyködnek!

WC: Igen! [mindketten nevetnek] Ez nagyszerű! De mi ez a München szindróma, amiről beszélt?!

ML: ... Na ez itt a baj, látja.

WC: [most már kínosan nevet és kinéz a stábra, valószínűleg George Fischer-re, amit az egyik kamera éppen elkap]

ML: Nyilván emlékszik, hogy tavasszal közel húsz, ártatlan Puerto Rico-i, amerikai keresztény zarándokot lőttek szitává azok az eszement japán terroristák a Tel Aviv-i reptéren, akik ott megölték egy kiváló tudós kollégámat, Aharon Katzir-t is! Csőre töltött géppuskákat rejtő hegedűtokokkal a kezükben, ázsiai zenészeknek álcázták magukat.

WC: Rémes. Emlékszem...

ML: Na ez a gond! Az a baj, hogy 50 év múlva mindenkinek lesz egy ilyen története, mindenkinek lesz egy ilyen ismerőse, és nem kell hozzá a fél világot megjárt háborús veteránnak lennie majd. Mert a München szindróma nem más, mint hogy egy karjait örömeiben széttáró ember hóna alatt surran át a gyilkos aki az ember barátját megöli. Mint egy pengékörmű zsebtolvaj. Ez ellen nem hat sem a nukleáris egyensúly által teremtett jóléti társadalmak építésének lehetősége, sem a humanista és pacifista álmodozók évszázadokon át gyarapított tengeri-kagyló gyűjteménye. Ezek ugyanis a rombolás szélhámosai, akik egyetlen jól begyakorolt mozdulattal, pontos időzítéssel és művészi megszállottsággal zúzzák porrá a kora keresztény freskókkal megszentelt Kappadokia-i tufagúlákat, amiket évmilliókon át formált a szél és az eső. Amit mi a világ hét csodájának látunk, az számukra hét célpont: hét, mit hét, hetven oldal a történelemkönyvekben, ráadásul a nevük mellett.

"A keresztény mártírok utolsó imája" Jean-Léon Gérôme festménye (1883)

WC: A hadseregek, a kormányok és a szakemberek küzdeni fognak ez ellen. Miért gondolja, hogy ez sikertelen lesz?

ML: Azért, mert az ilyen gazemberek mindig ártatlan célpontokra hajtanak, elvegyülnek a tömegben, önmagukkal is végeznek, ha kell és az infrastruktúrájuk minimális, tehát nagyon nehéz lekövetni. Sejtyszerűen osztódnak ugyan, de hogy mikor és hol indul meg a folyamat, azt szinte lehetetlen észrevenni. A szindróma fő jellemzője egy rosszindulatú tumorhoz hasonlítható, amely ha nem is végez a teljes organizmussal, olyan helyen támad, ami jól látható és a lehető legkevesebb beruházással a legnagyobb eredményt hozza. Ezért az Olimpia. Ezért mindig az ártatlan halottak. A technika fejlődése abba az irányba mutat, hogy pl. a TV-n keresztül mindenkit el lehet érni, akár egyszerre is, vagy közel azonos időintervallumon belül. Ez sajnos termékeny talaj a kamikáze szabadságharcosok és más agresszív fanatikusok számára.

WC: Mit tehetünk, ön szerint?

ML: Nézze, millió dolláros váltságdíjakat kifizetni szerintem nem lehet. Tudom, hogy a Lufthansa gép túszaik között volt egy Kennedy is. De nem lehet. Tudományos részletességgel és komolysággal kell kezelni a problémát, szétválasztani és összefogni a különböző, pl. nyelvészeti, pszichológiai, katonai, logisztikai területeket és hatékony nemzetközi politikai összefogás is kell, mert a kiéheztetett, megvadult patkányok mindig megtalálják a lukakat. Amíg egy ilyen jellegű összefogás nem jön létre, addig a diplomáciai, a leszerelési és más, például a Római Klub által végzett hosszú távú, globális stratégiai és különféle egyéb érdekvédelmi, természetvédelmi és békefenntartói munka nem fogja meghozni a kívánt eredményt.

WC: Ön szerint milyen közvetlen következményre számíthatunk egy olyan világméretű felháborodást kiváltó terrortámadás után, mint a München vérengzés?

ML: Leszámolásra a tettesekkel. Ez azonban ismét olaj lesz a tűzre, friss tan-, és üzemanyag az újabb gáztettekhez, de elkerülhetetlen, szerintem.

[Lati jóslatai sajnos beváltak. Tanulságos látni, hogy a Marko által az interjúban említett "Lod-i Vérengzés" néven elhíresült, Tel Aviv-i reptéri támadásban ártatlanul meggyilkolt kémikus professzor, Aharon Katzir fivére, Ephraim Katzir Izrael államelnöke lett, elnöksége alatt Golda Meir, Yitzhak Rabin és Menachem Begin is voltak miniszterelnökök. A "Müncheni vérengzés" valóban megtorlásra került, a kommandó egyik vezetője a fiatal, későbbi miniszterelnök, Ehud Barak volt. A pár évvel később sikeresen végrehajtott legendás túszmentés, az "Entebbe akció" vezetője és egyetlen izraeli katonaáldozata az a 30 éves Jonathan Netanyahu volt, akinek a fivére szintén miniszterelnök lett. A támadások sora megrázóan hosszú és valószínűsítem, hogy e sorok olvasásának napján is tovább bővül.]

Az "Entebbe Villámcsapás" akció során az ugandaiak megfévesztésére használt fekete Mercedes felhajt az Izraeli Védelmi Erők gépére.

Az irányítótorny épülete a golyónyomokkal.

WC: Miért van antiszemitizmus?

ML: Mert kifizetődő a jó bűnbak. Ez matematikailag is belátható. A jó bűnbak attól jó, hogy erős. Az erő vagy minőségi vagy mennyiségi mutatói miatt jelentős, de legjobb, ha mindkettőben. A zsidók ilyenek. Ugyanis ez nem egy szerencsejáték, ahol pár alacsony, vagy akár takart lapra is lehet felüllicitálni, nagyokat blöffölni és bekasszírozni a hasznot.

WC: Kifejtené ezt?

ML: Igen. Gondoljon csak bele Walter, hiába okolná valaki kitaróan a ruritánokat vagy a dzsibutikat, senki nem hinné el, hogy ők okolhatók ezért meg azért - például járványokért, különféle mikro-, és makrogazdasági igazságtalanságokért, romlott erkölcsökért -, mert ők nem hogy nem befolyásos, nagy tudású és ráadásul égtájtól függetlenül a bolygó minden pontján megtalálható orvosok, jogászok, kereskedők és közéleti emberek, hanem a legtöbb ember még azt sem tudja, hogy vajon hol lehet Ruritánia, illetve, hogy eszik vagy isszák a dzsibutit, ha egyáltalán létezik. Ellenben a londoni brókert, a damaszkuszi zöldségest, a finn elektromérnököt, a dél-afrikai rákkutatót és az alaszka hárfaművészt estére egyformán irritálja, illetve reggelente megnyugtatja az, ha arra gondol, hogy a zsidók miatt ilyen kemény, nehéz és igazságtalan az élete, mert bizony zsidók valóban jelentős szerepet játszanak mind a tőzsdék, a kereskedelmi rendszerek működésében, mind a vadnyugat-Ázsiai országok fegyverkezési versenyében; a zsidó felelősség szintén megkérdőjelezhetetlen a különféle tudományok, így az orvoslás, az űrkutatás és a jogalkalmazás fejlődésében, valamint zsidók számlájára írható tengernyi művészeti alkotás megszületése is.

WC: Elképesztő! Vendégünk ma a stúdióban Marko Lati professzor, aki első ízben szólal meg a televízió keresztül. Élő adásunk ideje sajnos hamarosan lejár, de beszélgetésünket az este 8-kor kezdődő műsorban vágtalanul megtekinthetik.

ML: Az előbbiekhöz persze még hozzá kell fűzni azt - egy rövid gondolatot engedjen meg még Walter kérem - hogy,...

WC: Folytassa csak professzor úr...

ML: ...nézetem szerint, a korai keresztény zsidók túlélési kényszeréből adódóan - ideértve a zsidókra kivetett különadó elkerülésének ügyét- a római elit megtérítését célzó pilátusi bűn bagatellizálásával elterjedt deicídium igazolatlan vádja az idők során mindezt végtelenül leegyszerűsítette a hívők milliói számára. Sajnos, e két évezrede tartó marketing-kommunikáció a századok során sokszor központilag szponzorált demagógiává vált, egészen addig, amíg a gépesített genocídium véresre nem mocskolta Ockham borotváját, más szóval, annyira eltompította a józan ész élet, hogy az csak roncsolásra volt képes.

WC: Nem vagyok biztos abban, hogy most pontosan értem, mire gondol.

ML: Igen, régi vesszőparipám, hogy mivel a korai keresztényeket - akik zsidók voltak - üldözték Rómában, számukra a túlélés egyetlen reménye az volt, ha megtérítenek befolyásos rómaiakat, akik adómentességet és védelmet biztosítanak számukra és hitük fennmaradására. A térítés egyik fő eszköze az volt, hogy jó keresztény módjára, megbocsássák a római helytartónak és így a birodalom befolyásos elitjének az új hit központjában álló názáreti istenfiú-zsidókirály, Jézus Krisztus keresztre feszítését, ami által a felelősség áttevődött a Joshuát maguk közül kitesztító, ószövetségi zsidókra. Ennek oroszlánrésze van abban, hogy az antiszemitizmus évszázadokon keresztül, földrajzi, kulturális és vallási adottságoaktól függetlenül a bűnbak tömegpszichózisának irratlan és intézményesített eszközévé váljon.

WC: Sajnos egy percünk maradt csak. Milyen üzenettel bocsátja ön útjára a gyermekeit, a fiatalokat, a diákjait és mai nézőinket?

ML: Ezt nehéz ilyen tömören elmondani, de mivel sokat gondolkodtam már ezen a kérdésen, a válaszom az, hogy ...

- Na elég ebből, lányok! Már így is elkéstemek, gyerünk a dolgokra! - Anne fogta a távirányítót és kikapcsolta a TV-t.

- Anya ne már! Naaa! - kiáltotta felháborodva Leila és Stella egyszerre, sztereóban.

- Nem, nincs vita, nektek már a suliban kéne lenni!

- De anyaaaaaa!

- Hagyd, Stella, majd este megnézzük egyben az egészséget, gyere!

- A sületlenségeit hallgattam annyi éven át, nem fog még a tévéből is zaklatni minket! Nyomás kicsim, készüljetek el mert 5 perc múlva indulok!

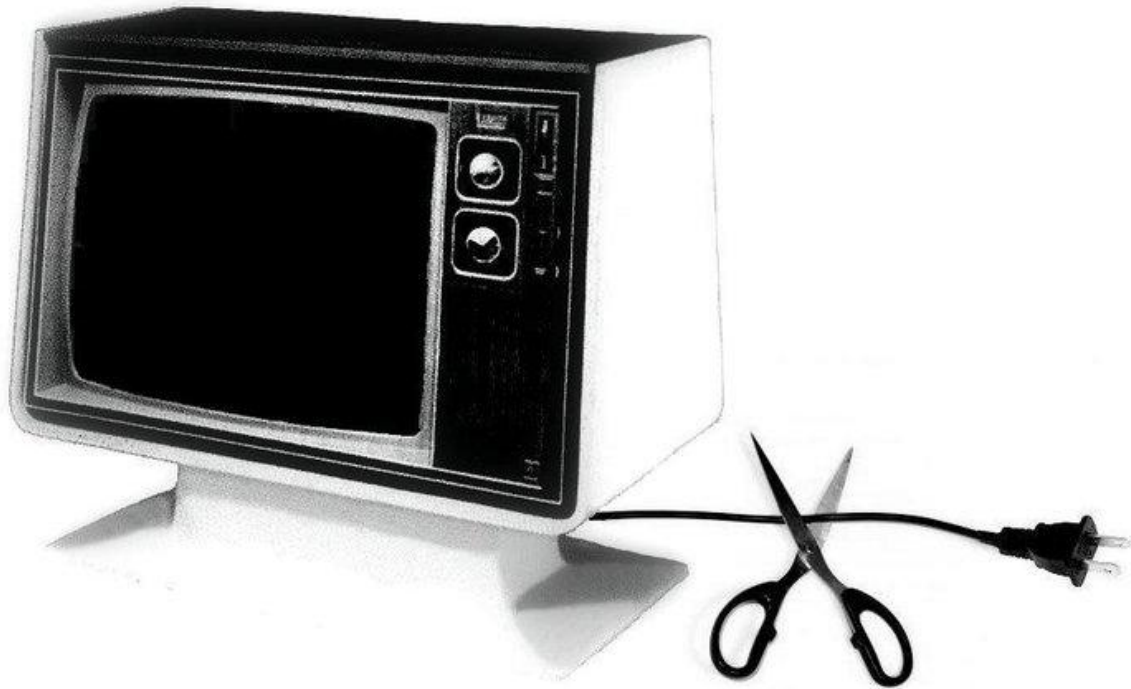
- De anya, még fel sem vagyunk öltözve!

- Hát akkor csipkedjétek magatokat, mert különben mehettek busszal!

- Nem érdekel! Akkor majd megoldjuk, igaz?!

- Persze, menj csak anyu, miattunk ne késs el! Majd bemegyünk busszal, nekem is kell még vagy negyed óra.

- Rendben, de akkor TV nuku! Ha ez kell nektek! - Anne azonnal megfogta a fali mágneshez tapadó konyhai nagyollót, kihúzta a kábelt a falból és óriási erőfeszítés árán, egy határozott mozdulattal kettévágta a készülék "köldökzsinórját".

A csatlakozó úgy hullott le a földre a kábel végéről, mint egy nyaktilóval lecsapott fej - Nem hagyom, hogy a falon át is fertőzzön titeket! - mondta összeszorított fogakkal. A két kamasznak elakadt a lélegzete, meg sem tudtak szólalni. Már régen felnőttek, de anyjuk kirohanását ezúttal komoly aggodalommal nézték.

- Mire hazajövök legyen kész a mosás és a vasalás és írjátok meg a leckéteket! Este bekészítettem a húst meg a krumplit, csak ki kell sütni, azt egyétek meg ebédre! Zárjátok be az ajtót magatok után és ne halljak egy szót sem!

- De anya! Meg is rázhatott volna! - kiáltotta Stella az anyja után, aki már fogta is a táskáját és elviharzott a hazahozott irodai iratanyaggal és a kulcsomóval a kezében. Mire a lányok magukhoz tértek, már csak a bejárati ajtó hangos csapódását levezető, plafonra felfüggesztett harangjáték réz rudainak elhalkuló csilingelése és fokozatosan lassuló ingamozgása jelezte, hogy ami történt, az valóban megtörtént, akár mennyire is hirtelen és drámai módon ért véget.

Ahogy egymásra nézett a két testvér, szinte nem is volt kérdés, hogy mi tévők legyenek. Felöltöztek és futottak is.

A portás a rendkívüli családi vészhelyzetre történő hivatkozás ellenére sem engedte be őket az épület belsejébe, hiszen egyértelmű és világos instrukciói voltak a biztonsági szolgálat vezetőjétől arra vonatkozóan, hogy mi a teendő és hogyan kell határozottan fellépni a rengeteg handabandázó rajongóval szemben, akik napi rendszerességgel jelennek ott meg és minden áron a sztárok közelébe igyekeznek férkőzni, gyakran a leg hajmeresztőbb mendemondák kíséretében. Már csaknem feladni kényszerültek volna a győzködést, amikor Leila szemfülesen rámutatott a pult mögötti ruhatár egyik fogasán lógó különleges esernyőre és közölte, hogy az bizony az édesapjuké és ő azt is tudja, hogy valódi tölgyből faragott nyele van és hogy az ahhoz tartozó kabát jobb oldalán található kis zsebben valószínűleg van egy ezüstdollár, a bal mellényzsebben pedig egy régi családi fotó, róluk. Mindeközben a portás feje folyamatosan, mintha egy teniszmeccset nézne, mutató ujjai pedig mintha a szélvédőn ablaktörlők volnának a viharban, úgy cikáztak jobbról balra, ide-oda: „Nem, nem, kisasszony, nem tehetem, nem, sajnálom, de nem!”

A családi *vis majorra* történő kitartó hivatkozás, a kezdeti kamaszlányos nyavalygásból időnként félelemmel teli, őszinte gyermeki könyörgésbe átcsapó szüntelen kérlelés – „de kérem szépen, legyen szíves, legyen kedves, segítsen kérem, kérem segítsen...” - és a Stella kezében egyszer csak felvillanó gimnáziumi diákigazolvány azonban kis idő múltán megtették a kívánt hatást és az unszolás eredményeként a portás feladta azt az egyébként teljesen méltányos érvét, hogy ő bizony nem nyúlhat csak úgy hipp-hopp bele a vendég kabátzsebébe, különben is itt minden be van kamerázva, még a liftek is; végül odakísérte Leila-t a kabáthoz, aki rögvest megtalálta a pénzürmét és a régi fotót is. A fényképes

diákigazolvány adatainak rögzítése után, a portaszolgálat munkatársa felszólta a stúdió ügyeletesének, majd kedvesen helyet kínált a lányoknak a ruhatár mellett.

- Hölgyeim, legyenek szívesek itt várakozni, valaki hamarosan lejön majd önökért.

